

LITERATURA

Una gran farsa sobre la corrupció

Carles Casajuana publica 'Les pompes del diable', novel·la sobre les argúcies d'un cap de gabinet

JORDI NOPCA
BARCELONA

Tot comença amb una trucada per telèfon d'un "amic", en Baltasar, que proposa un ascens a Serafi Serratos, un funcionari de l'Ajuntament de Barcelona. "S'ha acabat fer el dròpol! -li crida-. Vull que siguis el cap del meu gabinet!". En Serafi recull els trastos del seu despatx arnat sense pensar-s'ho dues vegades i l'endemà al matí es presenta al despatx del seu nou superior, decidit a acceptar el nou càrrec amb un somriure d'orella a orella, encara que el sou no sigui tan alt com s'imaginava, que no disposi de cotxe oficial i que les entrades del Liceu i el Barça siguin sempre per al cap.

Serratos estava acostumat a ser un funcionari i, tal com descriu ell mateix en una de les divertidíssimes pàgines de *Les pompes del diable*, de Carles Casajuana, es considera "un mantingut, un home sense iniciativa ni imaginació, inoperant, amb l'enginy castrat pel confort de viure enganxat a la mamella del pressupost". Les noves responsabilitats que en Baltasar li proposa alteren la placidesa en què vivia instal·lat. "La nostra prioritat serà acabar amb la corrupció", li demana. El primer -i últim- projecte del qual s'ha d'ocupar és la construcció del nou Centre de Control del Trànsit. A partir d'aquí, Serafi Serratos rep una allau de trucades dels principals implicats en el projecte -i també dels seus competidors-. Qualsevol pas que fa-

ci només complicarà una mica més la situació inicial. "Hi una frase de Gógol que fa anys que tinc gravada al cap -recorda Casajuana-. Ell li fa dir a un inspector: «Robes massa per un funcionari de la teva categoria»".

Proa acaba de publicar *Les pompes del diable*, però la novel·la té una llarga història al darrere. "Hi vaig començar a pensar mentre vivia a Londres, ara fa una dècada -llavors

Casajuana era l'ambaixador espanyol-. Les primeres planes del diari parlaven de corrupció. Cada dia sortien coses noves. Vaig començar a llegir les novel·les de P.G. Wodehouse i, a més de divertir-me molt, vaig anar donant forma a la que ha acabat sent la meva primera novel·la d'humor".

No és la primera vegada que Casajuana explora els draps bruts de la so-

Casajuana a la sortida de la Facultat de Comunicació Blanquerna, on dona classes.

MARC ROVIRA

cietat contemporània. *Kuala Lumpur* (Quaderns Crema, 2004) estava ambientada a la capital de Malàisia, i *Un escàndol sense importància* (Columna, 2011) passava a Tailàndia. "Un dels grans autors que ha abordat la corrupció més a fons és Joseph Conrad, tant a *El cor de les tenebres* com a *Nostromo* i al conte *Una estació de progrés*", explica. Casajuana adopta el to d'aquesta última narració, "la paròdia i el *cachondeo*", sumat a l'elegància verbal d'Eduardo Mendoza i a l'esperit crític de Jorge Ibarra, un dels referents de l'autor.

Un món corcat i irreparable

Les pompes del diable descriu un món corcat per les comissions, els favors i el xantatge a través de "les exageracions de la farsa". "Des del principi, en Serafi va vestit de pallaso, i quan es troba amb els primers traficants d'estar per casa els descriu a través de detalls que els caricaturitzen", afegeix. A la novel·la hi ha segrestos, malentesos, persecucions, excessos amb l'alcohol -"En Serafi és un sibarita del whisky", admet l'autor- i el nihilisme de saber que el sistema és impossible de canviar.

"Nietzsche deia que l'humor és l'epitafi d'una emoció. L'humor i els sentiments, per tant, s'exclouen -continua-. Algú corrupte és, sobretot, indignant, però quan aquest corrupte no pot controlar la corrupció, la situació passa al terreny del còmic". Aquesta és la dimensió que explora una de les novel·les més hilarants de la temporada. —

MÚSICA

Música entre uns quants bons amics a L'Auditori

Crítica

JAUME RADIGALES
BARCELONA

OBC L'AUDITORI 29 DE MARÇ

És suficientment coneguda i està prou documentada l'amistat que va unir Johannes Brahms i Robert Schumann. Però no sempre s'insisteix prou en les afinitats musicals i en les puntuals coincidències estilístiques entre els dos compositors. Certament, Schumann va ser molt més romàntic que Brahms, però ocasionalment algunes partitures de l'un presenten punts de diàleg amb l'altre. I el concert del cap de setmana de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya ha semblat ratificar-ho.

Perquè la celeberrima tercera simfonia del músic d'Hamburg pre-

senta els mateixos trets en el traç melòdic i en la seva estructura clàssica que Schumann sembla explorar en el magnífic concert per a violoncel, escrit trenta-tres anys abans que la simfonia del seu amic. I Kazushi Ono, director d'aquestes sessions a L'Auditori, així sembla haver-ho entès, insistint en el treball amb la corda, compacta però dúctil, amable en el tractament sonor i molt equilibrada amb el vent. A més, el gest clar i precís del mestre japonès contribuïa a aquella transparència d'arrels innegablement clàssiques que tant Brahms com Schumann exhibeixen en les dues partitures.

Per acabar d'arrodonir la qualitat de la proposta, en el cas del concert de Schumann es va comptar amb el protagonisme d'un solista de luxe com Gautier Capuçon, de gest ampli, emissió sonora generosa i fraseig exquisit. I amb moments de

gran bellesa, com ara un magnífic *Sehr lebhaft*, en el context d'una peça que es toca sense interrupcions. El bis de Capuçon amb *El cant dels ocells* harmonitzat per Pau Casals i acompanyat pels violoncel·listes de l'OBC va contribuir a l'entusiasme del públic, una part del qual va ova-

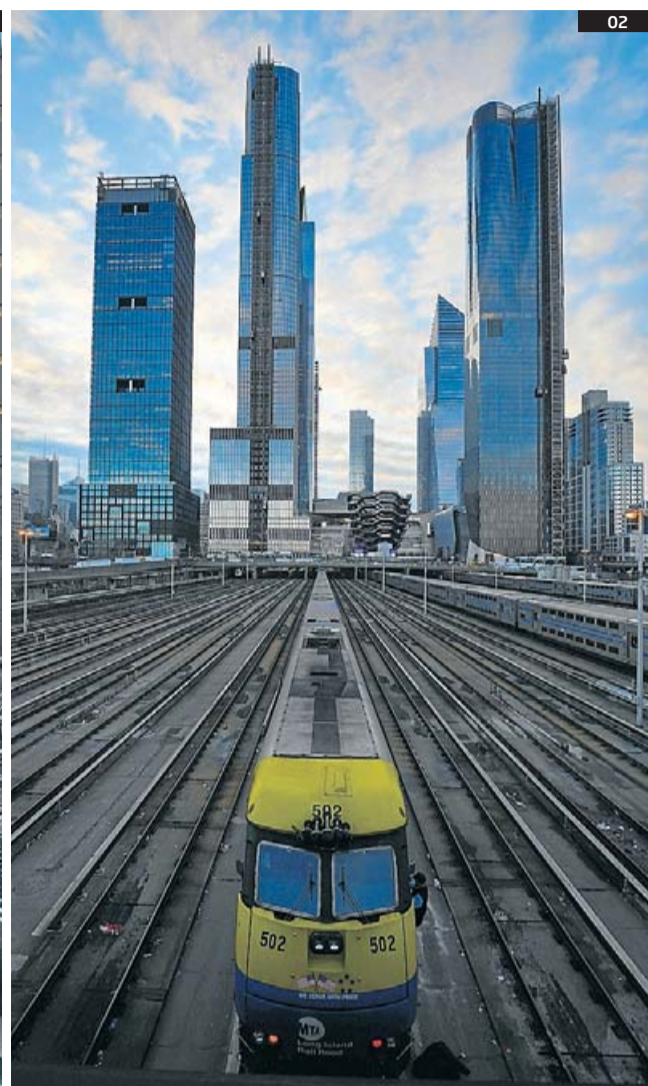
L'OBC i alumnes de música van estrenar *Gall de foc*. MAY ZIRCUS

cionar després del músic francès. La convergència amb aquests dies convulsos al voltant de la polèmica dels llaços grocs i les graciets de les juntes electorals de torn segur que van contribuir a l'emoció latent davant una peça tan simbòlica.

La sessió acabava amb la suite de *L'ocell de foc* que, després d'un inici dubitatiu, aviat es va desenvolupar sense problemes, sobretot a partir de la dansa infernal. Ono va treure un so compacte de l'orquestra, potser menys incisiu però no per això menys espectacular al servei de la gloriosa partitura de Stravinsky.

I deixem per al final un comentari sobre la simpàtica peça que obria el concert, *Gall de foc*. Una estrena absoluta de Mariona Vila pensada i preparada per a cor infantil, ukeleles i contrabaixos, cantats i tocats per alumnes de l'Escola Pepa Colomer del Prat de Llobregat i que s'integra en el magnífic projecte social de l'OBC *Et toca a tu*. Propostes així i resultats com els obtinguts, gràcies al bagatge de Vila i al mestratge dels responsables pedagògics de l'esmentat centre educatiu, ens fan pensar que en matèria cultural aquest país no està perdut. —

ARQUITECTURA

01. The Shed, l'edifici de Diller Scofidio + Renfro. T. CENICOLA 02. Hudson Yards és a Manhattan, al nord de Chelsea i sobre l'estació de West Side Yard. CHANG W. LEE

The Shed, un premi de consolació d'or

Nova York perseguia celebrar els Jocs Olímpics i al seu lloc va caçar The Shed, un nou espai cultural

MICHAEL COOPER
THE NEW YORK TIMES

NOVA YORK

Dues setmanes abans de la inauguració de The Shed, l'ambiciós centre d'art que ha costat 475 milions de dòlars i que s'ha aixecat on la High Line es troba amb el nou barri de luxe de Hudson Yards, els treballadors estaven atrafegats convertint aquest enorme teatre en una platea sense seients per celebrar-hi el concert inaugural de música afroamericana que tindrà lloc divendres que ve. Quan s'acabi, hi instal·laran 1.200 seients per als concerts de Björk. A continuació, tornaran a reconfigurar els seients per fer un musical de kung-fu amb artistes aeris i cançons de Sia. I, a mitjans d'estiu, les parets i el sostre del teatre desapareixeran: la seva jaqueta de plàstic flonja i platejada s'enretirà sobre uns rails i apareixerà una plaça per a espectacles a l'aire lliure.

Nova York no havia vist mai una nova entitat cultural com The Shed, i no per la seva singular arquitectura. Va néixer de l'intent fallit de portar els Jocs Olímpics a Manhattan. Sense que fos completament clar el que s'hi faria a dins, va ser alimentat per l'administració de l'alcalde Michael R.

Bloomberg, que hi va destinar la increïble xifra de 75 milions de dòlars de diners públics i, més tard, va igualar la quantitat amb un regal de 75 milions més del seu patrimoni. A més, en una proesa sorprenent, van recaptar 500 milions abans d'obrir-lo.

El centre és al mig de Hudson Yards –l'aventura immobiliària privada més gran de la història nord-americana–, un nou veïnat que tant els crítics com els admiradors han comparat amb Dubai i que conté un parc d'oficines, un centre comercial i apartaments quasi tancats pensats per al 0,1% dels ciutadans. The Shed podria ser el seu antídote, si té èxit en l'objectiu de donar la benvinguda a l'altre 99,9%.

Alguns dels seus impulsors afirmen que és l'entitat cultural més important des que es va inaugurar el Lincoln Center als anys 60; altres el comparen amb l'aparició el 2007 de Park Avenue Armory com a espai artístic multidisciplinari. En tot cas, és estrany que una nova institució atregui tant suport i que obri a tan gran escala.

Tot i això, The Shed ha trigat en néixer. Tot va començar fa més de dues dècades, amb el somni d'un inversor anomenat Daniel L. Doctoroff, que volia portar els Jocs Olímpics a Nova York. Quan es va convertir en tinent d'alcalde de l'administració Bloomberg va insistir en aquella idea i va demanar la cons-

Inauguració
Obre divendres que ve amb un concert de música afroamericana

Flexible
L'espai respon al desig dels artistes de trencar disciplines

truïció d'un nou estadi per als Jets al West Side de Manhattan. El pla va enfonsar-se per l'oposició política i popular, però la ciutat ja havia reservat una àmplia franja del West Side, el que acabaria sent Hudson Yards. Des del principi, al pla hi havia una institució cultural que ocuparia una petita parcel·la de sòl municipal. És el tipus d'equipament –com la promesa de noves escoles i espais oberts– que sovint s'afegeix als projectes immobiliaris per ajudar que s'aprovin, però alhora va reflectir el suport de l'administració Bloomberg a les arts i a la reconstrucció cultural post 11-S.

Com dissenyar el contingut

Però què hi farien? Van començar convocant una pluja d'idees amb artistes. El nou espai hauria de ser molt flexible i satisfer el creixent desig de molts creadors de sortir de la seva disciplina. "Els ballarins estaven interessats en col·laborar amb artistes visuals –explica Kate D. Levin–. Els músics volien treballar amb elements teatrals a les seves obres". Els arquitectes (Diller Scofidio + Renfro, en col·laboració amb Rockwell Group) van haver d'imaginar no només una estructura, sinó també una nova institució. Ràpidament van trobar l'element més destacat de l'edifici, que simbolitza aquesta flexibilitat i li ha donat un segell: una carcassa lliscant.

El 2013 –una època complicada en què altres institucions batallaven per sobreviure i projectes com el centre d'arts del World Trade Center s'aturaven (per cert, ara sí que s'està aixecant)–, hi va haver cert escepticisme i gelosia pel generós suport públic. Tot va canviar quan el 2014 van nomenar el primer director artístic i executiu, Alex Poots, que havia fundat el Manchester International Festival i, com a director artístic del Park Avenue Armory, havia convertit l'Upper East Side en un destí cultural obligat i avantgardista. La seva proposta va ser radical: The Shed produiria o coproduiria totes les estrenes. Per a una entitat que havia començat pensant que només podria llogar l'espai, i en una ciutat on molts espectacles de fora fan bolos, va ser sorprenent. The Shed tindrà una programació semblant a la d'un festival permanent. També tindrà el repte d'aconseguir prou recursos per a l'explotació (el primer any esperen gastar al voltant de 50 milions de dòlars). Un altre serà arribar al públic més enllà del seus veïns de les torres de vidre oferint entrades a 10 euros per a persones amb pocs recursos, fent tallers de dansa en escoles i centres comunitaris i presentant obres d'artistes emergents de Nova York. "És una de les *start-ups* culturals més grans de la història", diu Doctoroff. ■

<https://www.elprat.cat/actualitat/noticies/lentrecordes-de-lescola-pepa-colomer-participa-en-el-projecte-et-toca-tu-amb>

Secció: Local

04/04/2019

L'EntreCordes de l'Escola Pepa Colomer participa en el projecte Et toca a tu amb l'OBC a l'Auditori

<https://www.elprat.cat/actualitat/noticies/entre cordes-del-pepa-colomer-va-participar-del-projecte-et-toca-tu-amb-lobc>

Secció: Local

03/04/2019

L'EntreCordes del Pepa Colomer va participar del projecte Et toca a tu amb l'OBC a l'Auditori.

<https://www.classics.cat/critiques/detall?Id=3708>

Secció: Música

02/04/2019

Gautier Capuçon, senyor de L'Auditori

Autor: Elsa Álvarez Forges

<https://www.classics.cat/noticies/detall?id=16437>

Secció: Música

02/04/2019

Mariona Vila ha estrenat una obra amb l'OBC, dins el programa Et Toca a Tu

<https://www.nuvol.com/noticies/gautier-capucon-senyor-de-lauditori/>

Secció: Cultura

02/04/2019

Gautier Capuçon, senyor de L'Auditori

Autor: Elsa Álvarez Forges

<http://www.revistamusical.cat/mariona-vila-ha-estrenat-una-obra-amb-lobc-dins-el-programa-et-toca-a-tu/>

Secció: Música

01/04/2019

Mariona Vila ha estrenat una obra amb l'OBC, dins el programa Et Toca a Tu

<http://www.audioclasica.com/2019/03/30/30-iii-2019-gallos-pajaros-fuego-y-un-soberbio-schumann/>

Secció: Música - Agendas

01/04/2019

30-III-2019 Gallos, pájaros, fuego y un soberbio Schumann

<https://headtopics.com/es/la-obc-estrena-gall-de-foc-con-escolares-de-el-prat-de-llobregat-5040110>

Secció: Nacional

30/03/2019

La OBC estrena 'Gall de foc' con escolares de El Prat de Llobregat

<http://www.elprataldia.com/2019/03/els-alumnes-de-la-pepa-colomer-triunfen.html>

Secció: Local

30/03/2019

Els alumnes de la Pepa Colomer triunfen a l'Auditori

Secció: *Cultura y Espectáculos - Ocio*
30/03/2019

La OBC estrena 'Gall de foc' con escolares de El Prat de Llobregat

Autor: Pablo Meléndez-Haddad

Secció: Actualidad / Última Hora

30/03/2019

L'OBC estrena 'Gall de foc' amb escolars del Prat de Llobregat

Autor: Pablo Meléndez-Haddad

<https://www.tresc.cat/f/68017/la-tercera-de-brahms-temporada-obc/>

Secció: Arte, Cultura y Espectáculos
29/03/2019

La Tercera de Brahms - TEMPORADA OBC

<https://www.ccma.cat/catradio/catalunya-musica-ofereix-en-directe-el-concert-matinal-de-lobc-des-de-lauditori/nota-de-premsa/2913307/>

Secció: Radio / Televisió

29/03/2019

Catalunya Música ofereix en directe el concert matinal de l'OBC des de L'Auditori

<https://www.elprat.cat/actualitat/noticies/lorquestra-dentrecordes-de-la-pepa-colomer-toca-amb-lobc-lauditori-de-barcelona>

Secció: Local

29/03/2019

L'orquestra d'Entrecordes de la Pepa Colomer toca amb l'OBC a l'Auditori de Barcelona

<https://www.timeout.cat/barcelona/ca/musica/obc-gautier-capucon>

Secció: Música

25/03/2019

OBC + Gautier Capuçon

https://www.barcelona-metropolitan.com/events/brahms-symphony-no-3-stravinskys-firebird/?occ_dtstart=2019-03-29T20:30

Secció: Turismo / Viajes / Excursiones

24/03/2019

Brahms' Symphony No. 3 Stravinskys Firebird

<https://www.timeout.es/barcelona/es/musica/obc-gautier-capucon>

Secció: Tiempo Libre

23/03/2019

OBC + Gautier Capuçon